

Η ελληνική φορολογική νομοθεσία βάσει της οποίας χορηγείται απαλλαγή μόνο στους κατοίκους Ελλάδας από τον οφειλόμενο φόρο για την αγορά πρώτης κατοικίας αντιβαίνει στις αρχές της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αποφαίνεται το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο.

Η ελληνική νομοθεσία προβλέπει, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, απαλλαγή από τον φόρο για την αγορά πρώτης κατοικίας αποκλειστικά και μόνο για τους αγοραστές που κατοικούν μονίμως στην Ελλάδα και, κατ' εξαίρεση, για τους Έλληνες που δεν κατοικούν στη χώρα οι οποίοι έχουν εργασθεί στην αλλοδαπή για χρονικό διάστημα τουλάχιστον έξι ετών. Η Επιτροπή άσκησε προσφυγή κατά της Ελλάδας ενώπιον του Δικαστηρίου υποστηρίζοντας ότι, χορηγώντας απαλλαγή από τον φόρο, αφενός, αποκλειστικά και μόνο στα πρόσωπα που κατοικούν μονίμως στην Ελλάδα, αλλά όχι και στα πρόσωπα που δεν κατοικούν εκεί και έχουν την πρόθεση να εγκατασταθούν μελλοντικώς σε αυτό το κράτος μέλος, και, αφετέρου, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, αποκλειστικά και μόνο σε Έλληνες υπηκόους, κατά την αγορά πρώτης κατοικίας στην Ελλάδα, το εν λόγω κράτος μέλος εισάγει ρητή διάκριση εις βάρος των κατοίκων αλλοδαπής οι οποίοι δεν είναι Έλληνες υπήκοοι. Υποστηρίζει, πρώτον, ότι καίτοι το κριτήριο της μόνιμης κατοικίας δεν συνεπάγεται κατ' ανάγκη διακριτική μεταχείριση έναντι των υπηκόων της Ένωσης, διότι εφαρμόζεται ανεξαρτήτως της ιθαγένειάς τους, εντούτοις οι μόνιμοι κάτοικοι Ελλάδας είναι, ως επί το πλείστον, Έλληνες υπήκοοι. Δεύτερον, οι διατάξεις αυτές εμποδίζουν ή αποτρέπουν υπήκοο κράτους μέλους να εγκαταλείψει το κράτος καταγωγής του προκειμένου να ασκήσει το δικαίωμα ελεύθερης κυκλοφορίας και συνιστούν περιορισμούς της ελευθερίας αυτής.

Με την απόφασή του, το Δικαστήριο υπενθυμίζει αρχικά ότι, καίτοι η άμεση φορολογία εμπίπτει στην αρμοδιότητα των κρατών μελών, αυτά οφείλουν, σε κάθε περίπτωση, να την ασκούν τηρώντας το δίκαιο της Ένωσης. Οι κανόνες περί ίσης μεταχειρίσεως της Συνθήκης για την Ένωση απαγορεύουν όχι μόνο τις εμφανείς διακρίσεις λόγω ιθαγένειας αλλά και κάθε συγκεκαλυμμένη μορφή διακρίσεως η οποία, κατ' εφαρμογή άλλων κριτηρίων διαφοροποιήσεως, όπως ο τόπος κατοικίας ή διαμονής, καταλήγει στην πράξη στο ίδιο αποτέλεσμα, καθώς τα πρόσωπα τα οποία δεν έχουν την κατοικία τους εντός του εθνικού εδάφους είναι συνηθέστατα και αλλοδαποί.

Πηγη:Naftemporiki.gr